

je zaslužil domá in v šoli. Te kazni pa niso bile posebno hude, zakaj oče in gospod učitelj sta videla, da je trdno sklenil poboljšati se in da resnično obžaluje vse svoje grehe.

Od tistega časa je pa Jožek komaj vsake kvatre jedenkrat pogledal v Bučarjeva okna; bonbonov pa niti vsake kvatre ni lizal, kajti odtlej so mu bili čudovito zoprni.

Opomin.

Tako, v imenu božjem,
Le hodi v šolo zdaj,
A v šoli, čuj, motiti
Nikomur se ne daj!

In v klopi mirno sédi,
Kot da bi v cerkvi bil,
Ker le tako, Ivanek,
Lahkó se boš učil.

Lucijan.

Hude sanje.

Takega pa vi še nikdar
Niste Tončka zrlí,
Niti takrat, ko so lani
Dedek mu umrli.

Čujte, njega so rogatci
Bili v snu iskali,
Da ga v peklo bi za vedno
S sabo odpeljali.

Čelo, glejte, mu je potno,
Lica so mu bleđa
In iz postelje on plaho
Na okoli gleda.

Vidi Tonček še, kako je
Skrival se in skakal
In kako je brez pomoči
Ves obupan plakal.

V glavi pa, tu mu rojijo
Grozovite sanje,
Ko po noči zagrenile
Sladko so mu spanje.

Vidi še, da ga rogatci
Končno so vlovili,
Ker tako živel ni, kot so
Dedek ga učili — — —.

Lucijan.

